

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/18/2012
Identifikačné číslo spisu:	6011200939
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6011200939.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu : E. F., bytom V. R. XX, Banská Bystrica, zastúpeného JUDr. Petrom Kočíčkom, advokátom a konateľom, Advokátska kancelária Lion Law Partners s.r.o., so sídlom Horná 32, Banská Bystrica, proti žalovanému : Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (pôvodne Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky), so sídlom Lazovná ul. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/16237-86232/2011/994088-r zo dňa 6. septembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/82/2011-27 zo dňa 10. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/82/2011-27 zo dňa 10. februára 2012, z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/221/16237-86232/2011/994088-r zo dňa 6. septembra 2011 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica I, č. 651/230/52623/11/StrJ zo dňa 13. júla 2011 z r u š u j e a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 132,- €, na účet jeho právneho zástupcu, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 10. februára 2012, č. k. 24S/82/2011-27 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej v texte len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca (pôvodne Ing. E.C., správca konkurznej podstaty úpadcu E. F.) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/16237-86232/2011/994088-r zo dňa 6. septembra 2011, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica I, č. 651/230/52623/11/StrJ zo dňa 13. júla 2011, ktorým bola A. E.C., správcovi konkurznej podstaty úpadcu E. F., podľa ust. § 35 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, platnom v rozhodnom čase (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) uložená pokuta v sume 66,38 Eur za nepredloženie prehľadu o zrazených a odvedených preddavkoch za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2005, v lehote stanovenej v § 49 zák. č. 595/2003 Z.

z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov, platnom v rozhodnom čase (ďalej len „zák. č. 595/2003 Z. z.“ alebo „zákon o dani z príjmov“). O trovách konania rozhodol poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu neúspešnému žalobcovi nepriznal.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že ten po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a predchádzajúceho postupu žalovaného z dôvodov uvedených v žalobe nemohol dospieť k záveru o dôvodnosti žaloby, a preto žalobu zamietol. K uvedenému presvedčeniu dospel na základe toho, že žalobca, hoc ako dôvod žaloby uviedol nesprávnosť právneho posúdenia, proti právnomu odôvodneniu uloženia pokuty v žalobe nenamietal, pričom tvrdil, že nesprávne právne posúdenie spočíva v tom, že pohľadávka nebola prihlásená do konkurzu. Krajský súd skonštatoval, že žaloba neobsahovala žiadnu argumentáciu, či konkretizáciu uplatneného dôvodu nezákonnosti, ako vytýkaná nesprávnosť postupu, teda neprihlásenie pohľadávky do konkurzu malo spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia o uložení pokuty. Z ustanovení § 95 ods. 1 až 8 a ust. § 95a ods. 1 až 5 zák. č. 511/1992 Zb., ktoré krajský súd citoval v odôvodnení svojho rozhodnutia, vyvodil záver o tom, že vyhlásenie konkurzu má účinky vo vzťahu k daňovým exekučným konaniam a nemá účinky k iným daňovým konaniam. Vyhodnotil, že nebolo sporné, že žalovaný vo vzťahu k daňovej pohľadávke, ktorá bola uložená napadnutým rozhodnutím, nepostupoval postupom podľa ust. § 95 zák. č. 511/1992 Zb. a pohľadávku do konkurzu neprihlásil, hoc tak mohol urobiť. Uvedené však podľa názoru krajského súdu neznamená, že takéto konanie malo za následok nezákonnosť rozhodnutia o uložení pokuty. Dôvodil, že ust. § 95 zák. č. 511/1992 Zb. neupravuje daňové konanie, výsledkom ktorého je napadnuté rozhodnutie, to znamená, že skutočnosť, či správca prihlásil alebo neprihlásil daňovú pohľadávku do konkurzu nemá žiadny význam vo vzťahu k daňovému konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia. Inak povedané, ak má byť napadnuté rozhodnutie nezákonné, nemôže byť dôvodom nezákonnosti činnosť alebo nečinnosť správcu dane vykonávaná alebo nevykonávaná mimo daňového konania. Keďže žalobca ako dôvod žaloby neuviedol a ani neargumentoval, že sú tu skutočnosti alebo právne prekážky, ktoré by bránili vydaniu napadnutého rozhodnutia, súd sa otázkou, či takéto skutočnosti existujú, ani nezaoberal.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Žalobca uviedol, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 2. februára 2012, č. k. 1K/4/2011, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 8. februára 2012 bolo rozhodnuté o zrušení konkurzu na majetok úpadcu E. F. po splnení konečného rozvrhu výťažku a v nadväznosti na to, bol A. E. H. uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 7. marca 2012, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 16. marca 2012, odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu. Právoplatnosťou uvedeného rozhodnutia zaniklo správcovi oprávnenie konať za žalobcu vo veciach týkajúcich sa jeho majetku. Vzhľadom na zánik oprávnenia A. E. H. vystupovať na strane žalobcu v tomto konaní poukázal žalobca na ust. § 92 ods. 2 O.s.p. a navrhol, aby do konania vstúpil E. F., bytom V. R. XX, L. L. ako žalobca. V zmysle ust. § 92 ods. 3 O.s.p. sa súhlas žalobcu nevyžadoval, nakoľko sám navrhol vstup do konania namiesto správcu konkurznej podstaty.

Vzhľadom na skutočnosť, že z dôvodu singulárnej sukcesie v priebehu konania došlo k zmene na strane žalobcu, odvolací súd uvedenú zmenu zohľadnil a v konaní ďalej pokračoval s E. F. v procesnom postavení žalobcu.

Žalobca ďalej v odvolaní namietal právny záver krajského súdu, s ktorým sa nestotožnil, pretože podľa jeho názoru je v rozpore so zákonom a prezentuje výklad odporujúci zmyslu a účelu konkurzného konania, čo má za následok nesprávnosť samotného rozsudku. Argumentáciu krajského súdu uvedenú v odôvodnení rozhodnutia považoval za kontroverznú a nezrozumiteľnú, keď krajský súd len vo všeobecnej rovine nepovažoval žalobcom použitú argumentáciu za spôsobilú privodiť nezákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, pričom neuviedol viac konkrétnych dôvodov brojaciach proti právnej argumentácii uvedenej žalobcom v žalobnom návrhu. Krajský súd podľa názoru žalobcu nesprávne oddelil účinky konkurzného konania od prebiehajúceho daňového konania, pričom bol presvedčený, že len zo skutočností, že zákon nespája s vyhlásením konkurzu zastavenie daňového konania nie je možné prijať záver, že neprihlásenie pohľadávky do konkurzu nemá pre daňové konanie žiadny význam. Práve

zo znenia ust. § 95 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. je podľa jeho názoru nepochybné, že sankcia, ktorej vyrubenie bolo predmetom konania pred správnym orgánom, sa považuje za daňovú pohľadávku a zákon v ust. § 95 ods. 8 citovaného zákona spôsob uplatnenia tejto pohľadávky jednoznačne upravuje, keď stanovuje, že správca dane prihlási daňovú pohľadávku spôsobom a v lehote ustanovenej v osobitnom predpise. Žalobca vyjadril presvedčenie, že citované ustanovenie nie je možné interpretovať tak, že by bola daná správcovi dane možnosť sa na základe vlastného uváženia rozhodnúť, či daňovú pohľadávku uplatní v konkurze alebo ju bude uplatňovať v daňovom konaní. Uviedol, že zámer zákonodarcu, aby všetky daňové pohľadávky voči dlžníkovi vzniknuté pred vyhlásením konkurzu boli uspokojené v konkurznom konaní vyplýva aj zo znenia ust. § 95 ods. 1 citovaného zákona, ktorý ako daňovú pohľadávku definuje aj sankcie za podmienky, že mohli byť vyrubené do vyhlásenia konkurzu. Túto skutočnosť vyvodzuje aj nepriamo zo znenia ust. § 95a ods. 4 zákona, podľa ktorého sa vyhlásením konkurzu stávajú splatnými aj nesplatené daňové pohľadávky vzniknuté pred vyhlásením konkurzu. Zároveň poukázal žalobca aj na to, že výklad ust. § 95 ods. 1 zákona č. 511/1992 krajským súdom je natoľko extenzívny, že odporuje čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. V situácii, keď ide o tú istú pohľadávku, ani nie je možné izolovane vnímať konkurzné a daňové konanie a argumentovať vzájomnou nesúvislosťou týchto dvoch konaní. Zákon priamo v ust. § 95 a § 95a citovaného zákona upravuje osobitný postup správcu dane v prípade uplatňovania daňových pohľadávok v konkurze, ktorý však nebol správcom dane dodržaný. Nesprávnosť postupu podľa názoru žalobcu spočívala v tom, že neuplatnil daňovú pohľadávku spôsobom uvedeným v zákone, pričom žalobca má za to, že povinnosť prihlásiť daňovú pohľadávku do konkurzu vylučuje možnosť tú istú pohľadávku uplatňovať aj v daňovom konaní. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/82/2011-27 zo dňa 10. februára 2012 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/221/16237-86232/2011/994088-r zo dňa 6. septembra 2011 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu odvolací súd priznal trovy konania vo výške, v akej budú vyčíslené do 3 dní odo dňa vyhlásenia rozsudku.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný správny orgán, ktorý sa plne stotožnil s právnym posúdením veci v napadnutom rozsudku krajského súdu a keďže žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti, zotrval na svojom vyjadrení k žalobe, pričom navrhol žalobu zamietnuť a žalobcu zaviazať k znášaniu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Úlohou krajského súdu bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ - preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým potvrdil

prvostupňové rozhodnutie, ktorým správca dane podľa ust. § 35 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. uložil žalobcovi pokutu vo výške 66,38 € za nepredloženie prehľadu o zrazených a odvedených preddavkoch za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2005, v lehote stanovenej v ust. § 49 zák. č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov.

Podľa ust. § 49 ods. 2 zákona o dani z príjmov, daňové priznanie sa podáva do troch kalendárnych mesiacov po uplynutí zdaňovacieho obdobia a hlásenie sa podáva do konca apríla po uplynutí zdaňovacieho obdobia, ak tento zákon neustanovuje inak, prehľad sa podáva do konca kalendárneho mesiaca, za predchádzajúci kalendárny mesiac.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu, je zrejmé, že žalobca, ktorý bol povinný predložiť správcovi dane prehľad o zrazených a odvedených preddavkoch za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2005 do konca kalendárneho mesiaca január 2006, tento prehľad predložil až 6. februára 2006, t.j. po lehote.

Podľa ust. § 35 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. veta prvá pred bodkočiarkou, ak daňový subjekt nepredloží v ustanovenej lehote hlásenie alebo prehľad podľa osobitného zákona, správca dane mu uloží pokutu 66,83 eura.

Na základe uvedených skutočností možno jednoznačne konštatovať, že v posudzovanej veci skutková podstata správneho deliktu v zmysle citovaného ustanovenia § 35 ods. 6 zákona o správe daní zo strany žalobcu bola naplnená.

Z podkladov spisu vyplýva, že uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 1K/4/2011 zo dňa 25. februára 2011, ktoré bolo v Obchodnom vestníku publikované dňa 3. marca 2011, bol na majetok úpadcu E. F., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom V. R. XX, XXX XX L. vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty úpadcu bol ustanovený - A..

Daňový úrad Banská Bystrica I. vydal dňa 13. júla 2011 rozhodnutie č.651/230/52623/11/StrJ, ktorým uložil podľa ust. § 35 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. žalobcovi pokutu vo výške 66,38 € za nepredloženie prehľadu o zrazených a odvedených preddavkoch za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2005.

Rozhodnutie o uloženej pokute bolo doručené správcovi konkurznej podstaty - A., XX. C. XX, XXX XX L., ktorý sa proti nemu odvolal. Ako dôvod uviedol, že na základe ustanovenia § 95 ods.1 zák. č. 511/1992 Zb. uvedená sankcia mohla byť správcom dane vyrubená do vyhlásenia konkurzu, preto mala byť v lehote na prihlasovanie pohľadávok do konkurzu sp. zn. 1K/4/2011/S1326 táto sankcia riadne prihlásená.

Horeoznačené prvostupňové rozhodnutie správcu dane bolo na základe odvolania daňového subjektu rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 6. septembra 2011, č. I/221/16237-86232/2011/994088-r, potvrdené.

Podľa ust. § 95 ods. 1, 8 zák. č. 511/1992 Zb., na účely konkurzu a reštrukturalizácie sa za daňovú pohľadávku považuje nezaplatená suma dane, pri ktorej daňová povinnosť vznikla podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov. Za daňovú pohľadávku sa považuje aj daňová pohľadávka, ktorá nebola priznaná daňovým subjektom alebo vyrubená správcom dane. Pokuty, sankčný úrok, úrok (ďalej len "sankcia") sa považujú za daňovú pohľadávku len vtedy, ak mohli byť správcom dane vyrubené do vyhlásenia konkurzu alebo do povolenia reštrukturalizácie.

Po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie správca dane prihlási daňovú pohľadávku podľa odsekov 1, 3, 6 a 7 spôsobom a v lehote stanovenej v osobitnom predpise.

Je nespornou skutočnosťou, že podmienky pre vyrubenie pokuty v posudzovanej veci nastali pred vyhlásením konkurzu, a preto podľa názoru odvolacieho súdu, s poukazom na citované ustanovenie § 95 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb., sankcia, ktorej vyrubenie bolo predmetom konania pred správnym

orgánom, sa považuje za daňovú pohľadávku.

Z pokladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu, je zrejmé, že skutkový stav medzi procesnými stranami sporný nebol.

Úlohou súdu v predmetnej veci, vzhľadom na argumentáciu žalobcu, bolo vyriešenie právnej otázky týkajúcej sa aplikácie ustanovenia § 95 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb., t.j. či bol správca dane povinný prihlásiť uvedenú daňovú pohľadávku do konkurzu.

Ôsma časť zákona č. 511/1992 Zb. upravuje osobitné ustanovenia pre konkurz a reštrukturalizáciu, či už sa jedná o prihlasovanie pohľadávok (§ 95) alebo účinkov vyhlásenia konkurzu a povolenia reštrukturalizácie (§ 95a). Všeobecne účinky vyhlásenia konkurzu upravuje zákon o konkurze a reštrukturalizácii a osobitné účinky vyhlásenia konkurzu vo vzťahu k daňovým pohľadávkam a daňovému konaniu upravuje ust. § 95a zák. č. 511/1992 Zb. Úpravu obsiahnutú v zák. č. 511/1992 Zb. možno považovať za úpravu „lex specialis“ vo vzťahu k úprave obsiahnutej v zákone č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o konkurze a reštrukturalizácii) predstavujúcej úpravu „lex generalis“.

Z dikcie ustanovenia § 95 ods. 1 veta posledná zák. č. 511/1992 Zb. vyplýva, že sankcie, pre vyrubenie ktorých nastali podmienky pred vyhlásením konkurzu - teda v konkrétnej veci spáchanie horeoznačeného deliktu žalobcom, a to v dôsledku porušenia zákonnej povinnosti - sa považujú za pohľadávky proti podstate. Neprihlásenie daňovej pohľadávky správcom dane malo aj podľa názoru odvolacieho súdu za následok nezákonnosť rozhodnutia o uložení sankcie.

Za stavu, keď správca dane prvostupňovým rozhodnutím uložil sankciu - pokutu až po začatí konkurzného konania, postupoval v rozpore so zákonom.

Odvolací súd sa v tomto smere v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobcu, že zámerom zákonodarcu bolo, aby všetky daňové pohľadávky voči dlžníkovi vzniknuté pred vyhlásením konkurzu boli uspokojené v konkurznom konaní, čo vyplýva z ust. § 95 ods. 1 cit. zákona a čo nepriamo možno vyvodiť aj zo znenia ust. § 95a ods. 4 cit. zákona, podľa ktorého sa vyhlásením konkurzu stávajú splatnými aj nesplátne daňové pohľadávky vzniknuté pred vyhlásením konkurzu. Zákon priamo v ustanovení § 95 ods. 8 cit. zákona upravuje osobitný postup správcu dane v prípade uplatňovania daňových pohľadávok v konkurze, ktorý správcom dane nebol dodržaný. Bez ohľadu na skutočnosť, že vyhlásením konkurzu sa daňové konanie neprerušuje, v posudzovanej veci bolo potrebné vychádzať z ustanovenia § 95 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. Aj podľa názoru odvolacieho súdu daňové a konkurzné konanie nemožno vnímať izolovane.

Podľa ustanovenia § 40 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z. z. správca počas konkurzu vykonáva správu majetku podliehajúceho konkurzu, speňažuje majetok podliehajúci konkurzu a z výťažku zo speňaženia tohto majetku v súlade s týmto zákonom uspokojuje veriteľov úpadcu a vykonáva aj ďalšie práva a povinnosti v priebehu konkurzu v súlade s týmto zákonom.

Vzhľadom na uvedené považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že správca konkurznej podstaty nie je právnym nástupcom daňového subjektu, ale predstavuje iba subjekt spravujúci existujúcu majetkovú podstatu, a to podľa stavu, ktorý tu bol v čase vyhlásenia konkurzu. V prípade, že by bolo vydané rozhodnutie o uložení pokuty daňovému subjektu pred vyhlásením konkurzu, pohľadávka by sa stala súčasťou konkurznej podstaty a správca by sa ňou v rámci konkurznej podstaty zaoberal.

Záverom odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa jeho názoru v posudzovanej veci ide o sankčný postih, ktorý možno ukladať iba subjektu, ktorý sa dopustil správneho deliktu. Za stavu, že správca konkurznej podstaty uvedený správny delikt nespáchal, podľa názoru odvolacieho súdu, predmetná sankcia predstavuje pohľadávku proti podstate, ktorú bol správca dane povinný ako daňovú pohľadávku prihlásiť do konkurzu.

S poukazom na uvedené skutočnosti nezostávalo odvolaciemu súdu iné než skonštatovať, že správne orgány v preskúmvanej veci pri uložení sankcie až po začatí konkurzného konania, postupovali v rozpore so zákonom.

Z horeuvedených dôvodov odvolací súd zamietajúci prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom v zmysle § 250ja ods. 4 O.s.p. je viazaný právnym názorom súdu.

Vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS 92/09).

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania tak, ako boli zistené zo súdneho spisu, a to za celé súdne konanie, pričom pozostávajú zo sumy zaplatenej titulom súdnych poplatkov v sume 132,- € (za žalobu a odvolanie po 66,- €).

Náhradu trov právneho zastúpenia advokátom z dôvodu ich nevyčíslenia právnym zástupcom žalobcu, odvolací súd žalobcovi nepriznal.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O.s.p. na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.